

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΙΝΤΣΧΙΠ

Ο ΜΑΓΟΣ

ΜΙΑ άγρια και διαπεραστική κραυγή άκούστηκε έξω-φωνα έξω στο σκοτεινό δρόμο της συνοικίας που έμενα μαζί με τὸ φίλο μου τὸν Τζὼν Κούγκ. Περίεργος νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει, ἔκανα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ τρέξω στὸ παράθυρο, ὅταν ὁ φίλος μου με κράτησε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶνε περιττὸ ν' ἀνησυχῆς, φίλε μου. Δὲν εἶνε τίποτα! Θά'νε πάλι αὐτὸς ὁ Κόκκινος Μάγος!...

— Ὁ Κόκκινος Μάγος; ρώτησα ἔκπληκτος.

— Ναι! Ναι! Θὰ τὸν γνωρίσης κι' αὐτὸν σιγά-σιγά, ἀκόμα δὲν τὰ ἔμαθες ὅλα σ' αὐτὸ τὸ μέρος!

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα τοῦ εἶπα πάλι με τὴν ἴδια ἔκπληξι.

Ὁ φίλος μου ἦταν ἔτοιμος νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ, ὅταν ἡ ἴδια φωνή, πιὸ διαπεραστικὴ καὶ ὀξύτερη αὐτὴ τὴ φορά, μᾶς διέκοψε... Ἡ ἀνησυχία μου εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο καὶ ὠρμησα πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μας πού ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο. Ἡ φωνὴ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούγεται, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγε. Ἐβγαλα τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κύτταξα. Κανεὶς! Τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ πού δὲν μποροῦσες νὰ διακρίνης τίποτα. Ἐμεινα ἐκεῖ μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ὕστερα ἐγύρισα πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου μου:

— Ἐ; μοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Εἶδες τίποτα;

— Ὁχι! τοῦ ἀπάντησα. Δὲν φαίνεται κανεὶς... Καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ φωνάζῃ, πρόσθεσα ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὅταν ξανακούστηκε πάλι ἡ ἴδια φωνή.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ πόρτα τῆς κάμαράς μας ἀνοιξε καὶ ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ μου μπήκε μέσα λιγάκι ταραγμένος:

— Ἦρθε πάλι αὐτὸς ὁ τρελλὸς, κύριε! μοῦ εἶπε... Φωνάζει καὶ δὲν ἔννοεῖ νὰ φύγῃ με κανένα τρόπο...

— Καὶ τί θέλει, δὲν τὸν ρώτησες; εἶπα στὸ θυρωρὸ θυμωμένος...

— Οὔτε μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ. Μιλáει τόσο ἀσυνάρτητα!... Εἶνε τρελλὸς, κύριε...

Ἐκύτταξα τὸν φίλο μου μ' ἓνα ὕψος σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσα τὴν γνώμη του περὶ τοῦ τί ἔπρεπε νὰ κάνω...

Ἐκεῖνος, με τὴν ἴδια πάντοτε ψυχραιμία, με τὸ συνηθισμένο του χαμόγελο μοῦ εἶπε:

— Σοῦ εἶπα καὶ πρὶν ὅτι εἶνε ὁ Κόκκινος Μάγος... Ἄν θέλῃς νὰ τὸν γνωρίσης, δὲν ἔχεις παρά νὰ τοῦ πῆς ν' ἀνεβῆ καὶ νάρθῃ ἐδῶ μαζί μας...

Στὴν ἀρχὴ ἡ πρότασις αὐτὴ τοῦ φίλου μου Κούγκ μοῦ φάνηκε κάπως ἐπικίνδυνη. Νὰ θάλω ἓναν τρελλὸ στὸ σπίτι μου! Σὲ λιγάκι ὅμως ἡ περιέργειά μου νὰ μάθω περὶ τίνος πρόκειται, μ' ἔκανε ν' ἀφήσω κατὰ μέρος τοὺς φόβους μου καὶ νὰ πῶ στὸ θυρωρὸ πού περίμενε ἀπέναντί μου νὰ τὸν ὀδηγήσῃ μέσα γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουμε. Τὸ ὄνομα «Κόκκινος Μάγος» πού εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὸ φίλο μου, μοῦ εἶχε κινήσει σὲ ἀπίστευτο βαθμὸ τὴν περιέργειά μου.

Σὲ τρία λεπτά ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ πάλι. Στεκόμουν ἀρθρῶς καὶ κυττοῦσα με προσοχή: Στὸ κατῶφλι τῆς ἓνας ἀνθρώπος ὡς σαράντα ἐτῶν με μακρὰ ξανθὰ γένεια καὶ πλατὺ μέτωπο, στεκόταν ἀκίνητος, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ μπῆ μέσα. Φοροῦσε ἓνα μόνο ροῦχο, κάποιον κουρελιασμένο κίτρινο μανδύα, πού ἀφῆνε νὰ φαίνωνται πρὸς τὰ κάτω γυμνὰ ἢ κνήμες του. Ἡ ὄψις τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀνθρώπου μ' ἔκανε ἀληθινὰ νὰ τρομάξω καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἔτρεξα καὶ στάθηκα πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου μου.

Ὁ ἀγνωστος ἀφοῦ μᾶς κύτταξε καὶ τοὺς δυὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, προχώρησε ὕστερα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἦρθε κοντὰ στὸ φίλο μου, τὸν ὁποῖο φαίνεται πὼς ἀνεγνώρισε.

Σὰς ἔκανα ν' ἀνησυχῆσετε με τὶς φωνές μου, ἀλλὰ σήμερα δὲν ξέρω τί ἔχω... Μοῦρχεται νὰ φωνάζω, νὰ κλαίω, νὰ γελάω...

«Τρελλὸς εἶνε!» εἶπα ἀπὸ μέσα μου.

Ὁ φίλος μου τότε τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν πειράζει, ἐμεῖς σὲ γνωρίζουμε... Δὲν ἔχεις νὰ φοβᾶσαι τίποτα ἀπὸ μᾶς...

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ ἀγνωστος... Εἰσαστε πολὺ εὐγενεῖς...

— Ἴωρα μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς, τοῦ εἶπε πάλι ὁ φίλος μου, με κάποιον ἐπιταχτικὸ τόνο...

Ὁ ἀγνωστος ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ στάθηκε πάλι σὰν κάτι νὰ σκέφθηκε ἀπότομα...

— Ἄ! εἶπε... μήπως τὴν εἶδατε σήμερα;... Πέστε μου, σὰς παρακαλῶ... Πέστε μου!

Ὁ φίλος μου τὴ στιγμή αὐτὴ μοῦ ἔγνεψε νὰ μὴ μιλήσω καθόλου καὶ πλησιάζοντας τὸν ἀγνωστο τοῦ εἶπε σιγά:

— Ὁχι! Δὲν πέρασε ἀπ' ἐδῶ... Θὰ τὴν θρῆς ὅμως... Δὲν χάθηκε ἀκόμα... Ἐδῶ εἶνε! Μὴν ἀνησυχεῖς!

Τὰ μάτια τοῦ ἀγνωστοῦ λάμπανε ἀπὸ μιὰ μεγάλη χαρὰ, ἀπὸ μιὰ ὑπέρτατη εὐχαρίστησι. Ἐνα χαμόγελο πού ἔδειχνε μεγάλη ψυχικὴ ἀνακούφισι, διεγράφη στὰ ρυτιδωμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του καὶ μιὰ βαθειὰ φωνὴ βγήκε ἀπότομα μὲς ἀπὸ τὰ στήθεια του:

— Μύριαμ! Μύριαμ!...

Ἐγὼ κυττοῦσα καὶ τοὺς δυὸ σὰν ἀπολιθωμένος. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. Ἡ τελευταία αὐτὴ μεταβολὴ πού εἶδα στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ συγκινητικὸς ἐκεῖνος τόνος με τὸν ὁποῖον εἶχε προφέρει τὸ γυναικεῖο ἐκεῖνο ὄνομα... Μύριαμ!... μοῦ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν ψυχὴ!

Ὁ ἀγνωστος στάθηκε λίγο ἀκόμα σκεπτικὸς. Καὶ ὕστερα σὰν νὰ πῆρε κάποια ξαφνικὴ ἀπόφασι, μᾶς χαιρέτησε καὶ ἔφυγε τρεχάτος ἀπὸ τὴν πόρτα...

— Δὲν εἶνε τρελλὸς βέβαια; ρώτησα ἀμέσως τὸν φίλο μου, ὅταν μείναμε μόνοι...

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ αὐτὸ, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος σοβαρὰ. Ἐγὼ δὲν τὸν θεωρῶ τρελλὸ, ὅπως δὲν θεωρῶ τρελλοὺς ὄσους ἀγάπησαν πολὺ καὶ τρέχουν τώρα πίσω ἀπὸ τὸν χαμένο ἔρωτά τους!

— Δηλαδή;... Τί ἔννοεῖς;...

— Ἄκου νὰ καταλάβῃς... Ὅπως σοῦ εἶπα καὶ πρὶν, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε γνωστὸς σὲ ὄλους ἐδῶ με τὸ ὄνομα «Κόκκινος Μάγος». Οἱ περισσότεροι τὸν θεωροῦν τρελλὸ γιὰ τὴν ἔξω στὸ δάσος σὲ μιὰ σπηλιά, γιὰ τὸ ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὴν φωνάζει στοὺς δρόμους καὶ γιὰ τὸ τέλος πάντων δὲν φέρεται ὅμοια με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους... Κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς πού τὸν θεωροῦν παράφρονα δὲν ἔχει τολμήσει νὰ τὸν πλησιάσῃ ποτὲ γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ γνωρίσῃ καλύτερα τὴν ψυχὴ του...

...Ἴσως νὰ εἶμαι μόνο ἐγὼ, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν πόλι, πού τὸν γνώρισα καλὰ, πού μίλησα μαζί του!... Δὲν εἶνε τρελλὸς... Εἶνε ἓνας δυστυχῆς, ἓνας ἐρωτευμένος... ἓνας ἀτυχὸς ἐραστής πού γυρίζει νὰ θρῆ τὴν χαμένη ἀγάπη του, τὸν πεθαμένο ἔρωτά του....

Εἶχα μείνει με τὸ στόμα ἀνοιχτό...

— Καὶ εἶνε πολὺ καιρὸ ἐδῶ; ρώτησα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, οὔτε τὸ ρώτησα ποτέ μου. Ἐγὼ τὸν βρῆκα ἐδῶ καὶ τὸν γνωρίζω δυὸ ὀλόκληρα χρόνια!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ φίλος μου σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν πειὰ περασμένη.

Ἐγὼ τὸν κυττοῦσα ἀκόμα ἔκπληκτος. Ἡ παρουσία τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ — τοῦ Κόκκινου Μάγου ὅπως τὸν ἔλεγον — καὶ ἡ σχετικὴ αὐτὴ μικρὴ διήγησις τοῦ φίλου μου, με εἶχαν συγκινήσει πολὺ. Τὸν δυστυχῆ σκεπτικῶν... Ποιὸς

— Καὶ τί θέλει, δὲν τὸν ρώτησες; εἶπα στὸ θυρωρὸ θυμωμένος.

Ξέρει πόσο θά υπέφερε!

Ποιός ξέρει πόσο θ' αγάπησε σ' αυτόν τόν κόσμο!...
Και με τις σκέψεις αυτές αφού χαιρέτησα τὸ φίλο μου ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ συλλογιζόμενος ἐπὶ πολλή ὥρα στὸ κρεβάτι, τί μεγάλη συμφορὰ μποροῦν νὰ ἐπιφέρουν καμμὶο φορὰ σ' ἓναν ἄνθρωπο δυὸ γυναικεία μάτια...

* * *

Θά εἶχε περάσει ἓνας μῆνας περίπου ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού πρωτοεἶδα τὸν «Κόκκινο Μάγο» καὶ ἔκτοτε δὲν εἶχα πειὰ μάθει τίποτα γι' αὐτόν. Πολλές φορές ρώτησα τὸ φίλο μου, μὰ κι' αὐτὸς πού ἦταν ἀπασχολημένος πολὺ τελευταῖα δὲν ἤξερε τίποτε νὰ μοῦ πῆ.

Ἐξαφνα ὁμως, κάποιον ἀπόγευμα πού περπατούσαμε μαζὺ με τὸν φίλο μου σὴμεγάλη δεινροστοιχία τῆς πόλεως, ἀκούσαμε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχονται οἱ ἤχοι τῆς ἴδιας ἐκείνης φωνῆς πού με εἶχε κάνει νὰ τρομάξω τὸ βράδυ ἐκεῖνο...

— Ὁ «Κόκκινος Μάγος»! εἶπα στὸ φίλο μου.

— Ἀ! θά μὲν ἔδω κοντὰ τώρα, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πάμε ἔως ἐκεῖ; τοῦ εἶπα ἀμέσως.

Ὁ φίλος μου σκέφτηκε μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα μοῦ εἶπε ξερά:

— Εὐχαρίστως.

Καὶ πήραμε εὐθὺς τὸ δρόμο πού ἔφερνε πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς πόλεως, λίγο πιὸ ἔξω ἀπ' τὸ μεγάλο δάσος τῆς.

Ὅσο προχωρούσαμε τόσο περισσότερο ἡ φωνὴ ἀκουγότανε δξύτερη καὶ πιὸ ἄγρια. Σὲ λίγο ὁμως, ὅταν πλησιάζαμε πρὸς τὴν καλύβα του, δὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ μόνο τὸ λυπητερὸ τραγοῦδι τοῦ κούκου διέκοπτε καμμιά φορὰ τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς ἀνοιξιὰτικῆς ἐκείνης νύχτας.

Στρίψαμε πίσω ἀπὸ ἓνα μικρὸ λοφίσκο καὶ δεξιὰ διεκρίναμε μιὰ μεγάλη σπηλιά πού μαύριζε μέσα στὸ σκοτάδι...

— Ἐδῶ εἶνε! μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου.

Προχωρήσαμε καὶ περάσαμε σκυφτοὶ μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς σπηλιάς.

Ἐνα μικρὸ λυχνάρι γαντζωμένο ἐπάνω σ' ἓνα χοντρὸ κορμὸ ἐληῆς, ἔφεγγε ἀμυδρὰ στὸ κατασκότεινο αὐτὸ καὶ ὑγρὸ σπήλαιο. Χάμω στὸ χῶμα, ἐπάνω σὲ κάτι κουρέλια, ἦτανε ξαπλωμένος ὁ «Κόκκινος Μάγος».

Μόλις ἀκούσε ἀνθρώπινα βήματα σήκωσε τὸ κεφάλι του λιγάκι καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος μας. Μιὰ σβυσμένη φωνὴ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα του:

— Μύριαμ! Μύριαμ!

Ἐμεῖς σταθήκαμε. Δὲν τολμούσαμε νὰ προχωρήσουμε γιατί καταλάβαμε ὅτι μᾶς πῆρε γιὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνη πού χρόνια τώρα βασάνιζε τὸ μυαλό του...

— Μύριαμ! Μύριαμ! Ξαναεἶπε ὁ «Κόκκινος Μάγος»...

Ἐλα! Πεθαίνω!... Μὴ θέλεις ἀκόμα καὶ τώρα, στίς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς νὰ με περιφρονῆς...

Ἡ φωνὴ του ὅσο πῆγαινε ἔσθυνε περισσότερο. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε κατακόκκινο, φλογισμένο. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν μιὰ παράξενη λάμψη μέσα στὸ ἀμυδρὸ ἐκεῖνο φῶς τοῦ λυχνarioῦ... Καιγότανε, δίχως ἀμφιβολία, ἀπὸ δυνατὸ πυρετὸ καὶ παραληροῦσε...

— Ὁ δυστυχῆς! ψιθύρισε σ' αὐτὴν μου ὁ φίλος μου. Εἶνε, φαίνεται, στὰ τελευταῖα του ἀπόψε...

Περάσαν μερικὰ λεπτὰ ἀγωνίας. Ὁ «Κόκκινος Μάγος» ἔξακολουθοῦσε νὰ προφέρῃ ἀκόμα τὸ ὄνομα τῆς γυναῖκας ἐκείνης. Ἐκανε τώρα νεύματα πού ἔδειχναν πὼς τὴν καλοῦσε κοντὰ του.

Ὁ φίλος μου προχώρησε λιγάκι μπροστὰ κι' ἐγὼ ἔμεινα καρφωμένος στὴ θέσι μου.

— Πεθαίνω... Μύριαμ! εἶπε μιὰ φορὰ ἀκόμα ὁ «Κόκκινος Μάγος» καὶ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους του.

Ὁ φίλος μου προχώρησε ἀκόμα λιγάκι καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του. Ὁ «Κόκκινος Μάγος» τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔσφιξε δυνατὰ, τραβῶντας τὸ φίλο μου κοντὰ του.

— Ἐλα, Μύριαμ... ἔλα! εἶπε. Χρόνια τώρα βασανίζομαι! Ἐλα! Ἀχ! Πόσο ζεστὸ εἶνε τὸ χεράκι σου... Ἐλα,

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὴ Ρωσσία κατὰ τὴν ἐπανάστασι τὰ ἐρυθρὰ στρατεύματα εὐρίσκοντο εἰς διαρκεῖς συγκρούσεις μετὰ τὰ λευκὰ καὶ ἦταν δύσκολο νὰ κάμῃ κανεὶς ἓνα ταξίδι ἀπὸ τὴν μιὰ πόλι στὴν ἄλλη, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ βρεθῆ σὲ δυσάρεστες περιπέτειες.

Ἐνας Ἑβραῖος ἐτόλμησε, ὡστόσο, νὰ ἐπιχειρήσῃ μιὰ πορεία σ' ἓνα δρόμο ὅπου ἀλληλοδιαδόχως περνοῦσαν ἐρυθροὶ καὶ λευκοί. Ἀλλὰ μόλις προχώρησε λίγο ἓνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν τὸν ἐσταμάτησε. Ὁ διοικητὴς εἶπε νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ του γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνη.

— Σὲ ποῖο κόμμα ἀνήκεις; τὸν ρώτησε. Εἶσαι ἐρυθρὸς ἢ λευκός;

Ὁ Ἑβραῖος ἐσκέφθη γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἐρριψοκινδύνευσε μιὰ ἀπάντησι:

— Λευκός, εἶπε.

— Τί; Εἶσαι λευκός; φώναξε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, πού ἦταν ἐρυθρός.

Καὶ ἀμέσως διέταξε τοὺς στρατιῶτες του:

— Πάρτε τον καὶ δώστε του εἰκοσιπέντε ραβδισμούς.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ξύλο ὁ Ἑβραῖος ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἄλλο στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα τὸν σταμάτησε. Ἐκεῖνος θυμήθηκε τί εἶχε πάθει πρωτῆτερα κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Εἶμαι ἐρυθρὸς, εἶμαι ἐρυθρὸς!

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀνῆκε στοὺς λευκοὺς καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς διέταξε νὰ μετρήσουν στὴ ράχη τοῦ Ἑβραίου εἰκοσιπέντε ραβδισμούς.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο δρόμο, ὁ Ἑβραῖος, ἐκεῖ πού συλλογιζόταν ὅτι εἶνε ἐξ ἴσου κακὸ τὸ ν' ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸ ἓνα κόμμα καὶ εἰς τὸ ἄλλο, συνάντησε ἄλλο στρατεύμα.

— Τί εἶσαι; τὸν ρώτησαν πάλι. Λευκός ἢ ἐρυθρός;

Ὁ Ἑβραῖος ἄφησε ἓνα στεναγμὸ καὶ εἶπε:

— Τί μ' ἐρωτᾶτε, ἀφοῦ ὅπως ὅποτε πρόκειται νὰ με δειρετε, βαρᾶτε!

* * *

Στίς 17 Φεβρουαρίου 1887 ἐλήφθη στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Υπουργεῖον Ἐσωτερικῶν

Ἀ θ ἡ ν α ς,

Κερανοῦ πεσόντος θύματα ἔξ.

Ἀστυνομ. σταθμάρχης Μυρτουτιῶν»

Τὸ ὑπουργεῖον ἐζήτησε τότε δι' ἄλλου τηλεγραφήματος τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν θυμάτων. Καὶ ὁ εὐφυῆς ἀστυνομικὸς σταθμάρχης ἔσπευσε νὰ στείλῃ τὸ ἀκόλυθο τηλεγράφημα πρὸς τὸ ὑπουργεῖο καὶ νὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέσι τους:

«Ἐξ οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἀλλὰ γίδας!»

ἄκούω τὴν καρδούλα σου πού χτυπάει... Σ' ἀγαπῶ, Μύριαμ! Σ' ἀγαπῶ ὅπως δὲν σ' ἀγάπησε κανένας ἀκόμα στὸν κόσμο...

Προφανῶς ἐνόμιζε τὴν ὥρα αὐτὴ ὅτι ὁ φίλος μου πού τοῦ εἶχε δώσει τὸ χέρι του δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα...

Κυττοῦσα κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴ μεγάλη μου συγκίνησι...

Τρία λεπτὰ ἀκόμα πέρασαν. Ἡ φωνὴ τοῦ «Κόκκινου Μάνου» μόλις ἀκουγότανε... Ἐξαφνα τὰ μάτια του καρφώθηκαν ἀπλανῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ κι' ἓνας σπασμὸς κλόνησε ὅλο του τὸ κορμί. Τὰ πόδια του τεντώθηκαν καὶ μέσ' ἀπ' τὸ στόμα του ξέφυγε μιὰ τελευταῖα συλλαβή...

— Μύρ...

Μὰ δὲν πρόφτασε ὁ δυστυχῆς νὰ τὴν τελειώσῃ γιατί ὁ θάνατος τοῦ εἶχε κλείσει πειὰ γιὰ πάντα τὸ στόμα...

Ὁ φίλος μου ἔσκυψε καὶ τοῦκλεισε τὰ μάτια, κι' ἐγὼ πού ἔστεκα ἐκεῖ καρφωμένος ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ. Ἐβγαλα τὸ μαντήλι μου καὶ σκούπισα δυὸ δάκρυα πού ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Ἦταν, ἀλήθεια, πολὺ ἀξιολύπητος! Ὁ Θεὸς ἄς τὴν συχωρέσῃ...

